

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 522/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 28/2016 z 29. marca 2018, ako aj postupom, ktorý predchádza jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 28/2016 z 29. marca 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádza jeho vydaniu.

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že personálnym rozkazom prvostupňového správneho orgánu č. 392/2011 z 19. septembra 2011 bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“). Dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru bola skutočnosť, že 13. júla 2011 v čase po 20.40 h pred budovou Nemocnice s poliklinikou v Žiari nad Hronom, teda v čase mimo výkonu služby a na mieste prístupnom verejnosti, pristúpil k putami spútanému [REDAKOVANÉ], ktorý bol v tom čase eskortovaný z lekárskeho ošetrovania hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Žiar nad Hronom (ďalej len „obvodné oddelenie“) do budovy tohto oddelenia, a následne ho pri služobnom cestnom vozidle udrel rukou do oblasti tváre a vyhrážal sa mu, že ho zabije. V ďalšom pokračovaní fyzického útoku na [REDAKOVANÉ] zabránila uvedená hliadka obvodného oddelenia. Následne bol [REDAKOVANÉ] eskortujúcimi členmi hliadky obvodného oddelenia usadený do služobného motorového vozidla a vzápätí po nasadnutí členov hliadky obvodného oddelenia do vozidla sťažovateľ otvoril zadné dvere a opäť [REDAKOVANÉ] viackrát udrel do oblasti hlavy. Ďalšiemu napádaniu [REDAKOVANÉ] opätovne zabránila hliadka obvodného oddelenia.

2.2 Proti personálnemu rozkazu č. 392/2011 z 19. septembra 2011 podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote rozklad ako riadny opravný prostriedok. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, zastúpené ministrom JUDr. Danielom Lipšicom, ako druhostupňový správny orgán rozhodnutím č. SLV-PS-PK-215/2011 z 22. decembra 2011 zamietlo rozklad sťažovateľa a súčasne potvrdilo napadnuté prvostupňové

rozhodnutie. Rozhodnutie č. SLV-PS-PK-215/211 z 22. decembra 2011 bolo sťažovateľovi doručené 27. decembra 2011.

2.3 Sťažovateľ podal žalobu na najvyššom súde 31. januára 2012 a tá bola postúpená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 SŽ 3/2012 z 26. marca 2012. Touto žalobou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-PK-215/2011 z 22. decembra 2011. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 S 145/2012-46 zo 17. septembra 2013 (v poradí prvým) žalobu v celom rozsahu zamietol. Na základe podaného odvolania najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžo 1/2014 z 29. januára 2015 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 5 S 145/2012-46 zo 17. septembra 2013 (v poradí prvý) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 5 S 145/2012-85 zo 16. júna 2015 zrušil napadnuté rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-PK-215/2011 z 22. decembra 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Proti tomuto v poradí druhému rozsudku krajského súdu podalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako žalovaný odvolanie. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 5 S 145/2012-85 zo 16. júna 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 5 S 145/2012-109 z 29. januára 2016 tak, že žalobu zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti vyčíta najvyššiemu súdu, že v rozpore s vlastnou judikatúrou nedostatočne odôvodnil, z akého dôvodu nepovažuje vykonanie konfrontácie medzi sťažovateľom a členmi hliadky obvodného oddelenia, ako aj [REDAKOVANÉ] za podstatné, čo následne podľa sťažovateľa viedlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu.

4. Sťažovateľ tvrdí, že pre naplnenie skutkovej podstaty personálneho opatrenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru v prípade porušenia disciplíny a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom je potrebné konkrétne okolnosti skutku skúmať a vyhodnocovať vo väzbe na charakter doterajšieho výkonu služby policajta. Podľa sťažovateľa najvyšší súd toto v odôvodnení napadnutého rozsudku nerešpektoval, vychádzal teda z nedostatočne zisteného skutkového stavu, a preto

je napadnutý rozsudok formalistický, arbitrárny a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť. Pri posudzovaní tejto veci mali správne orgány a všeobecné súdy podľa sťažovateľa objektívne posúdiť mieru zodpovednosti policajta v pomere k vzniknutým následkom a následne proporcionálne uložiť sankciu a nie hneď udeliť najvyššiu sankciu v podobe prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo/28/2016 ako aj rozsudkom sp. zn. 8 Sžo/28/2016 zo dňa 29.03.2018 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v platnom znení a aj právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhl. v Zbierke zákonov SR pod č. 209/1992 Zb.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8 Sžo/26/2018 zo dňa 29.3.2018 sa v celosti zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľovi trovy tohto konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť EUR štyridsaťdva centov) na účet jeho advokáta [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], s.r.o., so sídlom [REDAKOVANÉ], vedeného v [REDAKOVANÉ] číslo účtu IBAN je : [REDAKOVANÉ].“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Článok 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom [v tomto prípade zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v predmetnom čase (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“)] splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

13. V predmetnej veci sťažovateľa nie sú žiadne pochybnosti, že rozhodnutie o personálnom opatrení, s ktorým on nesúhlasí, preskúmali súdy v rámci dvoch stupňov správneho súdnictva. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým spôsobom malo byť v tomto prípade porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Pretože ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

17. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

18. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

19. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

20. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

21. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyčíta najvyššiemu súdu, že neuviedol, prečo nepovažoval vykonanie konfrontácie medzi sťažovateľom a členmi hliadky obvodného oddelenia, ako aj [REDACTED] za potrebné, a rovnako zdôrazňuje, že konajúce správne orgány a všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva nevenovali dostatočnú pozornosť hodnoteniu doterajšieho výkonu služby sťažovateľa ako policajta.

22. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku s poukazom na nevykonanie konfrontácie správnym orgánom uviedol:

„Žalobcom namietaný rozpor vo výpovediach poškodeného, svedkov a jeho výpovedí správny orgán pri svojom rozhodovaní zohľadnil a vysporiadal sa s nimi tak, že výpoveď žalobcu bola inými doposiaľ vykonanými dôkazmi vyvrátená, ako subjektívny názor. Správny orgán síce čiastočne nesprávne interpretoval zákon, keď uviedol, že zákon o štátnej službe príslušníkov PZ inštitút konfrontácie neupravuje, a teda nepripúšťa, avšak súčasne uviedol, že na konfrontáciu, v kontexte doplnenia dokazovania, nebol vzhľadom na jednoznačnosť dôkazov dôvod.

Z obsahu spisového materiálu správneho orgánu vyplýva, že tento vykonal vo veci extenzívne dokazovanie, zabezpečil množstvo dôkazov, ktoré nezávisle na seba, poškodeným prezentovaný priebeh konfrontácie so žalobcom potvrdzujú, pričom okrem svedeckých výpovedí sa jedná aj o iné objektívne dôkazy, napr. lekárske správy, ktorých správnosť a zákonnosť nebola spochybnená. Správny orgán dostatočným spôsobom ustálil skutkový stav, z ktorého vyplynulo, že zo strany žalobcu došlo k fyzickému a slovnému útoku na poškodeného [REDAKOVANÉ], čo správny orgán vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy príslušníka PZ, čo odôvodňuje prepustenie žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe príslušníkov PZ zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru...

Najvyšší súd si pre úplnosť zabezpečil spisový materiál Okresného úradu Žiar nad Hronom č. ObU-ZH-OVVS-2012/03341, súčasťou ktorého je aj znalecký posudok č. 23/2012 vypracovaný znalcom [REDAKOVANÉ], podľa ktorého zranenia zistené v následnej lekárskej správe zodpovedajú popisu útoku poškodeným [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].“

23. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako nedostatočne odôvodnené, nezrozumiteľné alebo formalistické. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že skutkový stav (najmä s ohľadom na výpovede členov hliadky obvodného oddelenia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a tiež na lekársku správu) bol správnym orgánom v tomto prípade ustálený dostatočne, a preto by sťažovateľom navrhovaná konfrontácia nemala žiadnu relevanciu ani prínos pre predmetné konanie. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovaného odvolacieho prieskumu v rámci správneho súdnictva), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné.

24. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, ktorou naznačoval, že správny orgán nezahodnotil dostatočne charakter jeho doterajšej policajnej služby, ústavný súd uvádza,

že túto námietku považuje iba za subjektívne hodnotenie prísnosti personálneho opatrenia správneho orgánu proti sťažovateľovi. Sťažovateľ totiž tvrdí, že správny orgán mu mal uložiť bližšie nešpecifikovanú proporcionálnu sankciu a nie hneď ukončiť jeho služobný pomer príslušníka Policajného zboru. Sťažovateľ ale v ústavnej sťažnosti neuviedol žiadnu okolnosť z jeho doterajšieho výkonu služby policajta, ktorá mala byť protiváhou personálneho opatrenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, preto táto jeho námietka vyznieva nielen nepresvedčivo, ale aj neurčito. Vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu (opísané v bode 2.1) nie je ústavnému súdu zrejmé, aké okolnosti dovtedajšieho výkonu služby policajta sťažovateľa mohli byť čo i len teoreticky natoľko dôležité a relevantné, aby v danom prípade zabránili aplikácii § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

25. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018